

Ἡ Μάνα τοῦ Χριστοῦ

Πῶς οἱ δρόμοι εὐωδᾶνε μὲ βάρια στρωμένοι,
ἡλιοπάτητοι δρόμοι καὶ γύρω μπαξέδες!
Ἡ χαρὰ τῆς γιορτῆς ὄλο πιότερο ἀξαίνει
καὶ μακριάθε βογγάει καὶ μακριάθε ἀνεβαίνει.

Τὴ χαρὰ σου, Λαοθάλασσα, κῦμα τὸ κῦμα,
τῶν ἀλλῶνε τὰ μίση καιρὸ τήνε θρέφαν
κι' ἂν ἡ μαύρη σου κάκητα δίψαε τὸ κρῖμα,
νὰ ποὺ βρῆκε τὸ θῦμα της, ἄκακο θῦμα!

Ἄ! πῶς εἶχα σὰ μάνα κι' ἐγὼ λαχταρήσει
(ἦταν ὄνειρο κι' ἔμεινε, ἄχνα καὶ πάει)
σὰν καὶ τ' ἄλλα σου ἀδέρφια νὰ σ' εἶχα γεννήσει
κι' ἀπὸ δόξες ἀλάργα κι' ἀλάργα ἀπὸ μίση!

Ἐνα κόκκινο σπίτι σ' αὐλὴ μὲ πηγᾶδι. . .
καὶ μία δράνα γιομάτη τσαμπιὰ κεχριμπᾶρι. . .
νοικοκύρης καλὸς νὰ γυρνᾶς κάθε βράδι,
τὸ χρυσό, σιγαλὸ καὶ γλυκὸ σὰν τὸ λάδι.

Κι' ἄμ' ἀνοίγης τὴν πόρτα μὲ πριόνια στὸ χέρι,
μὲ τὰ ροῦχα γεμάτα ψιλὸ ροκανίδι,
(ἄσπρα γένια, ἄσπρα χέρια) ἢ συμβία περιστέρι
ν' ἀνασαίνει βαθιὰ τ' ὄλο κέδρον ἀγέρι.

Κ' ἀφοῦ λίγο σταθῆς καὶ τὸ σπίτι γεμίση
τὸν καλὸ σου τὸν ἤσκιο, Πατέρα κι' Ἀφέντη,
ἢ ἀκριβὴ σου νὰ βγάνη νερὸ νὰ σοῦ χύση,
ὁ ἀνυπόμονος δεῖπνος μὲ γέλια ν' ἀρχίση.

Κι' ὁ κατόχρονος θάνατος θᾶφτανε μέλι
καὶ πολλὴ φύτρα θ' ἄφηνες τέκνα κι' ἀγγόνια
καθενοῦ καὶ κοπάδι, χωράφια κι' ἀμπέλι,
τ' ἀργαστήρι ἐκείνου, ποὺ τὴν τέχνη σου θέλει.

Κατεβάζω στὰ μάτια τὴ μάβρην ὀμπόλια,
γιὰ νὰ πάψη κι' ὁ νοῦς μὲ τὰ μάτια νὰ βλέπη. . .
Ξεφαντώνουν τ' ἀηδόνια στὰ γύρω περβόλια,
λεῖμονιᾶς σὲ κυκλώνει λεφτὴ μοσκοβόλια.

Φεύγεις πάνου στὴν ἄνοιξη, γιέ μου, καλέ μου,
ἄνοιξή μου γλυκιά, γυρισμὸ ποὺ δὲν ἔχεις.
Ἡ ὁμορφιά σου βασίλεψε κίτρινη, γιέ μου,
δὲ μιᾶς, δὲ κοιτᾶς, πῶς μαδιέμαι, γλυκέ μου!

Καθὼς κλαίει, σὰν τῆς παίρνουν τὸ τέκνο, ἢ δαμάλα,
ξεφωνίζω καὶ νόημα δὲν ἔχουν τὰ λόγια.
Στύλωσέ μου τὰ δυό σου τὰ μάτια μεγάλα.
Τρέχουν αἶμα τ' ἀστήθια, ποὺ βύζαξες γάλα.

Πῶς ἀδύναμη στάθηκε, τόσο ἡ καρδιά σου
στὰ λαμπρὰ Γεροσύλμα Καίσαρας νὰ μπηῆς!

Ἄν τὰ πλήθη ἀλαλάζανε ξώφρενα (ἀλιά σου!)
δὲν ἤξεραν ἀκόμα οὔτε ποιὸ τ' ὄνομά σου!

Κεῖ στὸ πλάγι δαγκάναν οἱ ὀχτροί σου τὰ χεῖλη. . .
Δολερὰ ξεσηκώσανε τ' ἄγνωμα πλήθη
κι' ὅσο ὁ γήλιος νὰ πέση καὶ νάρθη τὸ δείλι,
τὸ σταυρὸ σου καρφώσαν οἱ ὀχτροί σου κι' οἱ φίλοι.

Μὰ γιατί νὰ σταθῆς νὰ σὲ πιάσουν! Κι' ἀκόμα
σὰ ρωτήσανε: «Ποιὸς ὁ Χριστός;» τί 'πες «Νά με!»
Ἄχ! δὲν ξέρει τί λέει τὸ πικρὸ μου τὸ στόμα!
Τριάντα χρόνια, παιδί μου, δὲ σ' ἔμαθ' ἀκόμα!